

Finding Her Rhythm

Dance, Culture, and the Leadership Legacy of Basha High's ACE President, Lena Nguyen

— BY M.T. / BÚT TRE MAGAZINE | PHOTOGRAPHY BY VICKY YE

When I walked into the Glen-nys Saba Fine Arts Center on February 27, 2026, I expected a lovely high school cultural showcase. What I experienced instead left me absolutely spellbound. For three breathtaking hours, Basha High School's Asian Cultural Exchange (ACE) club delivered a performance so polished, vibrant, and expressive that every dance looked like the work of seasoned professionals.

The auditorium was packed to capacity with families, students, and community members, all vibrating with pride and energy. But the magic didn't stop at the stage. At intermission, the students transformed into exceptional hosts, welcoming the entire audience outside to a feast of authentic Asian culinary delights. Served buffet-style, the food reflected the rich diversity of our cultures, and the students made sure every single guest felt cared for and celebrated. It was an absolute triumph for ACE President Lena Nguyen and her entire team.

Having sat down with Lena for this feature, I am even more impressed by the depth, humility, and vision behind

her leadership. As she prepares for her next chapter, we applaud her remarkable accomplishments and wish her the very best of everything that lies ahead.

Hi Lena! For readers meeting you for the first time, could you share a bit about your family background and upbringing, and how your heritage shaped the person and leader you are today? My name is Lena Nguyen, and I am 18 years old. I was born in California and moved to Arizona when I was 11 years old. Both my parents are immigrants from Vietnam. When I still lived in California, my mom would take my older brother and me to learn Vietnamese every Sunday. I think learning both my parents' home language made me more attuned to my culture, especially when I was able to visit Vietnam myself. With my culture being so important to me, stepping up into a leadership position shaped how I took charge. With how important my culture is to me, my main goal was to treat all other cultures with the same utmost respect.

Your journey began 7 years ago when Vice President Trianna quite literally dragged you to the ACE booth. Looking back as President, what moment turned this club from something you were pushed into into something you chose to lead? I think my first 3 years in the club weren't as important to me as my last 4 years. When I started high school, that was when I became more involved in the club in general. I finally joined dances and participated in more events because I was older and had a little more freedom. The most impactful dance I joined was during my freshman year. It was one of the very first dances I joined. It was called Ca phe by MIN. Through that dance, I was able to meet so many amazing people and gain wonderful experiences. Even after we stopped being close friends, I never regretted any of the memories that that group and I had made together. I believe that it was through strong friendships in the club that the club finally had more meaning to me, pushing me to want better for the club and for others to be able to have the same experience as me.

Bringing together Basha High School's Martial Arts club and CUSD Asian Culture-based clubs for an 18-act showcase at the Glennys Saba Fine Arts Center was a major undertaking. Why is it so vital to create these district-wide spaces for Asian American youth?

As part of the Asian community, it is important to represent all our cultures and how unique everyone is. By using our club's popularity to our advantage, we are able to gain more respect throughout the Chandler Unified School District. I believe that all Asian based clubs throughout CUSD should work together since we all have similar goals. As a kid, I was bullied for my culture and my ethnicity; things I was born with that I cannot change and will not change. I had no clubs or seniors I was able to look up to and recognize that there is nothing wrong with my ethnicity. Through ACE, my personal goal was for all club members to feel comfortable in their own skin and proud of their heritage. ACE is meant to unite cultures together, not segregate them. I wanted anyone, no matter what ethnicity, to join our club and feel like they had someone to look up to.

You mentioned that teaching 7 different dances over 3 years helped rekindle a love for dance that was "buried all those years ago". How did step-by-step choreography and mentoring others help heal and restore your passion?

I started dancing when I was around 8 years old. I did mostly Vietnamese traditional dances, and in all honesty, I wasn't very good at it, nor did I really care. All my friends did it, and I didn't want to feel left out. It was around middle school when I started to have a genuine interest in dancing again, but I never really did anything besides daydream about it and dance in my room. It was during high school when I was finally able to pursue my passion. Throughout my freshman and beginning of sophomore year, I never strived to be better because my mindset was that I was already good

enough. But, nearing our 10th anniversary showcase, I got really sick. My spleen almost ruptured, and I gained pretty bad back pain. I wasn't able to dance for over a month, and even when I came back, I felt like my dancing was never the same. Even though it was such a horrible experience, I do believe it helped me strive to become better and to never settle for less. I do think that experience has made me become a stronger dancer overall, and I wouldn't be able to dance the way I do

if that did not happen. It also helped me become more understanding when choreographing, to recognize that not everyone in my groups has over 5 plus years of experience and to take things slower.

The showcase featured traditional and modern acts, including Vietnamese Pop and "GÃ SẼN CÁ". What did it mean to you personally as a Vietnamese American student to highlight your culture on stage?

This year I taught all of the Vietnamese-based acts, even self-choreographing our Vietnamese traditional dance. In our previous years, I was also the one who taught mainly Vietnamese-based acts. Personally, teaching those dances meant a lot to me because I saw how many people were willing to dance to songs and traditions of my culture. I think it shows a lot of growth in the world, especially when racism and segregation are such a large topic. It makes me happy to see that people my age and younger want to spread their wings into different cultures.

The cover photo captured by your friend Vicky Ye shows you flying through the air with stunning, graceful posture. What was going through your mind in that exact moment, and how does that image capture what dance means to you?

I don't remember a lot of moments from the show-

case, but that moment specifically I do remember. In my mind, I recall two things: me being stressed because I had to do a quick change right after I got off stage, and making sure the moves I was doing looked clean. When I dance traditionally, I feel the need to be a perfectionist only because I have been doing it for so long. When I first saw that image, it felt kind of surreal that that was me. The perspective that I have when I'm performing compared to the audience is completely different. On stage, I can barely see anyone in the audience, and I am mostly focused on what I need to do. Whereas from the audience, people just get to see all the art unfold, and that's what I truly love about dancing: all the different perspectives people have about what I do.

Behind the scenes, you worked closely with an entire officer team—from decor and banquets to social media and finances. How did you and your team build the trust needed to pull off an event of this scale? With our officer team, it is not trust that needs to be built up as much, but more so reassurance that every officer is more capable of pulling things off than they think. Once the officers build up confidence in themselves, then they become more trustworthy of themselves, which I believe is more important.

You noted in your letter that "things are meant to come and go," but expressed excitement for what the remaining members will achieve next. What mark or legacy do you hope your leadership leaves behind for future officers? I am a firm believer that things can always be better. I had many people tell me they think the club will degrade in quality once we seniors leave, but that is not true at all. I would know because I used to say and hear the same things when I was younger and seeing my senior leaders leave. The club still grows beyond everyone's expectations, and I want it to stay that

way. When I became an officer for ACE, my goal wasn't to leave a mark or legacy upon the club, but only to lead the club into a new path of success. After a couple of years, I will be forgotten, and newer ideas and officers will step up. Club members and previous officers can look up to me, but they can never be me. They have their own thoughts and emotions when handling certain situations. I had my good and bad traits, but I wish for newer officers to recognize those good traits and implement them into themselves. I can only hope for the best for the club.

As you close this unforgettable chapter with ACE, what is next for you academically or personally—and will dance and community leadership continue to play a big role in your next step? I am currently attending ASU to get my BSN license in nursing. Dance-wise, I would love to be able to perform more and see what opportunities come my way. I am constantly surrounded by so many amazing people who gain numerous opportunities, and I can't wait to see what I am able to accomplish. Leadership-wise, however, I think ACE might be my last big leadership role. I can never predict the future, but I enjoy volunteering a lot more and dimming into the limelight. ACE was a lot of fun, but it took up a vast majority of my time during my senior year. I would like to try new things and jump at new opportunities to see if I am good at anything else. Leadership skills and values will always be present; I will have to use them during my everyday life, and I'm happy ACE was able to offer me a huge learning experience.

VŨ ĐẠO, VĂN HÓA VÀ DI SẢN LÃNH ĐẠO CỦA CHỦ TỊCH CÂU LẠC BỘ ACE TRƯỜNG BASHA HIGH, LENA NGUYỄN

— M.T. / Nguyệt San Bút Tre
Nhiếp ảnh: Vicky Ye

Khi tôi bước vào Trung tâm Nghệ thuật Glennys Saba vào ngày 27 tháng 2 năm 2026, tôi tưởng đó chỉ là một đêm diễn văn hóa học đường dễ thương. Nhưng những gì tôi được thấy sau đó thực sự khiến tôi hoàn toàn choáng ngợp. Trong suốt ba giờ đồng hồ đầy cảm xúc, Câu lạc bộ Giao lưu Văn hóa Châu Á (ACE) của trường Trung học Basha đã mang đến một chương trình biểu diễn chẵn chu, tràn đầy năng lượng và giàu cảm xúc đến mức mỗi tiết mục vũ đạo đều trông như tác phẩm của những vũ công chuyên nghiệp.

Khán phòng kín tòa không còn một chỗ trống với sự tham gia của gia đình, học sinh và cộng đồng địa phương—tất cả đều bùng nổ trong niềm tự hào và sự nhiệt huyết. Nhưng sự kỳ diệu không chỉ dừng lại trên sân khấu. Đến giờ nghỉ giữa chương trình, các em học sinh đã trở thành những chủ nhà vô cùng hiếu khách khi đón tiếp toàn bộ khán giả ra khu vực bên ngoài để thưởng thức một tiệc ẩm thực Châu Á đích thực. Được phục vụ theo hình

thức buffet, các món ăn phản ánh sự phong phú và đa dạng của các nền văn hóa, và các em đã chăm sóc chu đáo để từng vị khách đều cảm thấy được trân trọng. Đêm đó quả là một đêm thành công rực rỡ của Chủ tịch ACE, Lena Nguyễn, cùng toàn bộ đội ngũ của em.

Sau khi ngồi lại trò chuyện cùng Lena cho bài viết này, tôi lại càng ấn tượng hơn trước chiều sâu, sự khiêm tốn và tầm nhìn trong phong cách lãnh đạo của em. Chúng tôi xin chúc mừng những thành tựu của em và chúc em những điều tốt đẹp nhất trên con đường phía trước.

Chào Lena! Với những độc giả lần đầu tiên biết đến em, em có thể chia sẻ một chút về gia cảnh, sự trưởng thành và cách mà cội nguồn đã nhào nặn nên con người cũng như nhà lãnh đạo Lena của ngày hôm nay không?

Em tên là Lena Nguyễn, năm nay 18 tuổi. Em sinh ra ở California và chuyển đến Arizona khi 11 tuổi. Cả bố và mẹ em đều là người Việt Nam nhập cư. Khi còn ở California, chủ nhật nào mẹ cũng đưa em và anh trai đi học tiếng Việt. Em nghĩ việc học thứ ngôn ngữ quê hương của bố mẹ đã giúp em gần gũi hơn với văn hóa của mình, nhất là khi em có dịp tự mình về thăm Việt Nam. Vì văn hóa có ý nghĩa rất lớn đối với em, nên khi bước lên vị trí lãnh đạo, nó đã định hình cách em dẫn dắt tập thể. Mục tiêu lớn nhất của em là đối xử với tất cả các nền văn hóa khác bằng sự tôn trọng cao nhất.

Hành trình của em bắt đầu từ 7 năm trước, khi Phó Chủ tịch Trianna đã "lôi" em đến gian hàng của ACE. Giờ đây nhìn lại trên cương vị Chủ tịch, khoảnh khắc nào đã biến câu lạc bộ từ một nơi em bị đẩy vào trở thành một tập thể em chủ động muốn dẫn dắt? Em nghĩ 3 năm đầu tiên ở câu lạc bộ không mang lại cho em nhiều ý nghĩa bằng 4 năm cuối. Khi bắt đầu vào cấp 3, em mới tham gia tích cực hơn. Em bắt đầu tham gia các tiết mục nhảy và nhiều hoạt động hơn vì lúc đó em đã lớn hơn và có nhiều tự do hơn. Tiết

mục vũ đạo có ảnh hưởng lớn nhất đối với em là vào năm lớp 9—một trong những điệu nhảy đầu tiên em tham gia trên bản nhạc **Cà phê** của MIN. Qua điệu nhảy đó, em đã gặp được rất nhiều người tuyệt vời và có những kỷ niệm đáng nhớ. Dù sau này không còn thân thiết như trước, em chưa bao giờ hối hận về những kỷ niệm chúng em đã có với nhau. Em tin rằng chính những tình bạn chân thành trong câu lạc bộ đã giúp ACE trở nên ý nghĩa hơn đối với em, thôi thúc em muốn làm những điều tốt đẹp hơn cho câu lạc bộ để những người khác cũng có được trải nghiệm giống như em.

Việc kết nối Câu lạc bộ Võ thuật của Trường High School Basha cùng các câu lạc bộ văn hóa Châu Á trong Học khu Chandler (CUSD) cho một đêm diễn 18 tiết mục tại Trung tâm Nghệ thuật Glennys Saba là một nỗ lực rất lớn. Tại sao việc tạo ra những không gian chung toàn học khu cho giới trẻ gốc Á lại quan trọng đến vậy? Là một phần của cộng đồng người Châu Á, việc thể hiện sự đa dạng và nét độc đáo của tất cả các nền văn hóa là vô cùng quan trọng. Bằng cách tận dụng sự ủng hộ dành cho câu lạc bộ, chúng em có thể gây dựng thêm sự trân trọng từ khắp Học khu Chandler Unified. Em tin rằng tất cả các câu lạc bộ Châu Á trong CUSD nên hợp tác với nhau vì tất cả chúng em đều có chung mục tiêu. Khi còn nhỏ, em từng bị bắt nạt vì văn hóa và sắc tộc của mình—những điều em không thể thay đổi và cũng sẽ không bao giờ muốn thay đổi. Lúc đó, em

không có câu lạc bộ hay các anh chị khóa trên nào để nhìn vào và nhận ra rằng sắc tộc của mình chẳng có gì sai cả. Thông qua ACE, mục tiêu cá nhân của em là giúp tất cả các thành viên cảm thấy tự tin với bản thân và tự hào về cội nguồn của mình. ACE ra đời là để kết nối các nền văn hóa chứ không phải để chia rẽ. Em muốn bắt kỳ ai, dù thuộc sắc tộc nào, khi tham gia câu lạc bộ cũng đều cảm thấy họ có một điểm tựa để hướng về.

Em từng chia sẻ rằng việc dạy 7 điệu

nhảy khác nhau trong 3 năm đã giúp khơi dậy lại niềm đam mê vũ đạo vốn bị "chôn giấu từ nhiều năm trước". Việc biên soạn từng động tác và hướng dẫn người khác đã giúp em chữa lành và tìm lại niềm đam mê đó như thế nào? Em bắt đầu học nhảy từ năm khoảng 8 tuổi, chủ yếu là múa truyền thống Việt Nam. Thật lòng mà nói, lúc đó em nhảy không giỏi và cũng chẳng mấy bận tâm, chỉ làm theo vì các bạn đều làm và em không muốn bị đứng ngoài cuộc. Phải đến khoảng năm cấp 2, em mới bắt đầu thực sự thích nhảy, nhưng cũng chỉ dừng lại ở việc mơ mộng và tự nhảy trong phòng ngủ. Lên cấp 3, em mới có cơ hội theo đuổi đam mê. Trong suốt năm lớp 9 và đầu lớp 10, em chưa bao giờ cố gắng để giỏi hơn vì luôn nghĩ mình như vậy là đủ rồi. Thế nhưng, khi gần đến đêm diễn kỷ niệm 10 năm của câu lạc bộ, em bị ốm rất nặng. Lá lách của em suýt bị vỡ và lưng em bị đau dữ dội. Em không thể nhảy trong hơn một tháng, và ngay cả khi quay lại, em cảm thấy phong độ của mình không còn được như trước. Dù vậy, em tin rằng nó đã thôi thúc em nỗ lực hơn và không bao giờ hài lòng với mức trung bình. Chính điều đó đã giúp em trở thành một vũ công mạnh mẽ hơn, và nếu không có biến cố đó, em sẽ không thể nhảy được như ngày hôm nay. Nó cũng giúp em biết thấu hiểu hơn khi dựng bài, nhận ra rằng không phải ai trong nhóm cũng có hơn 5 năm kinh nghiệm để từ đó kiên nhẫn và hướng dẫn chậm rãi hơn.

Đêm diễn bao gồm cả các tiết mục truyền thống lẫn hiện đại, trong đó có V-Pop và điệu múa "GÃ SẴN CÁ". Đối với cá nhân em, một học sinh gốc Việt, việc đưa văn hóa quê hương lên sân khấu có ý nghĩa như thế nào? Năm nay, em tự tay dạy tất cả các tiết mục mang dấu ấn Việt Nam, thậm chí còn tự biên đạo bài múa truyền thống. Trong những năm trước, em cũng là người đảm nhận chính các tiết mục này. Với cá nhân em, việc dạy những điệu múa đó có ý nghĩa rất lớn vì em được thấy biết bao nhiêu bạn trẻ sẵn

sàng nhảy trên nền nhạc và nét văn hóa của đất nước em. Em nghĩ điều đó cho thấy sự cởi mở rất lớn trong xã hội hiện nay, đặc biệt là khi vấn đề phân biệt chủng tộc vẫn còn tồn tại. Em rất hạnh phúc khi thấy những bạn trẻ bằng tuổi em hoặc nhỏ hơn sẵn sàng mở lòng để đón nhận các nền văn hóa khác nhau.

Bức ảnh bìa do bạn em, Vicky Ye, chụp lại khoảnh khắc em đang "bay" trên không trung với tư thế rất uyển chuyển. Lúc đó em đang nghĩ gì, và bức ảnh đó thể hiện ý nghĩa của vũ đạo đối với em như thế nào? Em không nhớ quá nhiều chi tiết về đêm diễn, nhưng riêng khoảnh khắc đó thì em nhớ rất rõ. Trong đầu em lúc đó chỉ có hai điều: một là căng thẳng vì phải thay đồ thật nhanh ngay khi rời sân khấu, và hai là phải đảm bảo các động tác của mình thật gọn gàng, dứt khoát. Khi múa truyền thống, em luôn muốn mọi thứ phải thật hoàn hảo vì em đã gắn bó với nó quá lâu. Lần đầu tiên nhìn thấy bức ảnh đó, em cảm thấy hơi lạ lẫm vì không nghĩ đó là mình. Góc nhìn của em khi đứng trên sân khấu và góc nhìn của khán giả hoàn toàn khác nhau. Trên sân khấu, em ánh đèn chiếu vào nên hầu như không thấy khán giả và chỉ tập trung vào phần thể hiện của mình. Trong khi đó từ dưới khán phòng, mọi người được ngắm nhìn toàn bộ tác phẩm nghệ thuật bước ra ánh sáng. Và đó chính là điều em yêu thích ở vũ đạo: những góc nhìn đa dạng của mọi người về những gì em thể hiện.

Đằng sau hậu trường, em đã làm việc chặt chẽ với cả một đội ngũ—từ trang trí, tiệc tùng đến truyền thông và tài chính. Em và nhóm đã xây dựng sự tin tưởng như thế nào để cùng nhau thực hiện một chương trình quy mô đến vậy? Đối với các bạn trong ban lãnh đạo của chúng em, điều cần xây dựng không hẳn là sự tin tưởng lẫn nhau, mà là sự động viên để mỗi người nhận ra họ có năng lực hơn những gì họ tự nghĩ. Một khi các bạn có đủ tự tin vào bản thân, các bạn sẽ tự tin hơn vào công việc mình làm, và em tin điều đó

còn quan trọng hơn nhiều.

Trong thư của mình, em có viết rằng "mọi thứ đến rồi cũng sẽ đi", nhưng em cũng bày tỏ sự háo hức trước những gì các thành viên ở lại sẽ đạt được tiếp theo. Em hy vọng phong cách lãnh đạo của mình sẽ để lại dấu ấn hay di sản gì cho các thế hệ tiếp theo? Em luôn tin rằng mọi thứ đều có thể làm tốt hơn nữa. Nhiều người nói với em rằng họ sợ câu lạc bộ sẽ đi xuống sau khi lứa học sinh cuối cấp chúng em ra trường, nhưng điều đó hoàn toàn không đúng. Em hiểu cảm giác đó vì chính em cũng từng nói và nghe những điều tương tự khi thấy các anh chị khóa trước chia tay câu lạc bộ. ACE vẫn sẽ luôn phát triển vượt ngoài mong đợi của mọi người, và em muốn điều đó tiếp tục diễn ra. Khi trở thành lãnh đạo của ACE, mục tiêu của em không phải là để lại dấu ấn hay di sản cá nhân, mà chỉ đơn giản là dẫn dắt câu lạc bộ bước đi trên một con đường thành công mới. Sau vài năm nữa, em rồi cũng sẽ bị quên đi, và những ý tưởng mới cùng những người lãnh đạo mới sẽ xuất hiện. Các thành viên sau này có thể lấy em làm điểm tựa, nhưng họ sẽ không bao giờ là bản sao của em. Họ có suy nghĩ và cảm xúc riêng khi đối mặt với từng tình huống. Em có cả điểm tốt lẫn điểm chưa tốt, nhưng em mong các bạn mới sẽ nhận ra những điểm tốt đó để học hỏi và áp dụng cho bản thân. Em chỉ luôn mong những điều tốt đẹp nhất sẽ đến với câu lạc bộ.

Giờ khép lại chương sách đáng nhớ cùng ACE, dự định tiếp theo của em về học tập cũng như cá nhân là gì—và liệu vũ đạo cũng như vai trò lãnh đạo

cộng đồng có tiếp tục giữ vị trí quan trọng trong chặng đường sắp tới của em không? Hiện tại em đang theo học tại Đại học ASU để lấy bằng Cử nhân Đào tạo Cử nhân Điều dưỡng (BSN). Về vũ đạo, em rất muốn tiếp tục biểu diễn và đón nhận những cơ hội mới. Xung quanh em luôn có những con người tuyệt vời với nhiều cơ hội rộng mở, và em rất háo hức chờ xem mình có thể làm được những gì. Tuy nhiên về vai trò lãnh đạo, em nghĩ ACE có lẽ là vai trò lãnh đạo lớn cuối cùng của em. Không thể nói trước tương lai, nhưng hiện tại em thích tham gia công tác thiện nguyện và lùi về sau ánh đèn sân khấu hơn. Thời gian ở ACE rất vui, nhưng nó cũng đã chiếm phần lớn thời gian năm học cuối cấp của em. Em muốn thử sức ở những lĩnh vực mới để xem liệu mình có năng khiếu ở điều gì khác không. Dù vậy, những kỹ năng và giá trị lãnh đạo sẽ luôn đồng hành cùng em trong cuộc sống hằng ngày, và em rất hạnh phúc vì ACE đã mang lại cho em một bài học kinh nghiệm vô cùng quý giá. ■